

DE POSTRIJDER

DER PROVINCE LIMBURG WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
(Naaml. Maatsch.)
TONGEREN
Postbeks rekening n. 84855.
Telefoon 12
Abonnementprijs: fr. 9.50 per jaar
vooraf betaald.
20 centimen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en
aankondigingen, moeten franco gezonden worden
aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie
nieuws fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
Kleine Aankondigingen:
van 1 tot 4 regels fr. 1.50
Elke regel meer fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching prijs volgens
akkkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen
moeten ons toekomen voor Donderdag mid-
dag.

Tongeren, 17 April 1926.

De kwestie van den dag.

Men spreekt tegenwoordig veel over inflatie, stabilisatie, consolidatie, enz.
Dat zijn termen van den Geldhandel en der Beurs waarvan de gewone sterveling geen klaar begrip heeft.
« Inflation » is de overdreven omloop van papieren geld. Het zijn tegenwoordig al papieren welke men te hooren, te zien en te pakken krijgt. — Noch gouden of zilveren munt ziet men nog in den handel, en de nikkelstukken welke verhandeld worden hebben de innerlijke waarde niet welke ze aanduiden.
Van waar komt die « inflation » of overdreven omloop van papieren geld?
Wel, binst den oorlog heeft iedereen die er had, zijn gemunt geld in goud en zilver weggestoken; de Duitse overveldrijke bezetter betaalde zelf met papieren marken, zodat in korten tijd ons nationaal geld verdwenen was.
Na den oorlog heeft de overwonnen Duitser zijn waardelooze geworden marken hier achtergelaten; zij liggen nog in de kelders der Nationale Bank, ter beschikking der ratten.
De Belgen hebben zich wel gewacht hun goud en zilver voor den dag te halen.
Wat moest het gouvernement van dien tijd dan doen?
Wel het moest ander geld slaan om het in omloop zijnde Duitse geld in te trekken, en daar het noch goud noch zilver had, of ten minste niet genoeg, maakte het papieren geld — voor zowat « zeven » miljard mark. Het kon niet anders.
Die papieren frank had kort na den oorlog een waarde van omtrent 60 centiem, maar daar we dan niet konden werken en geld winnen, verloor onze papieren frank van zijn waarde, en de gouvernementen die elkaar hebben opgevolgd, moesten meer en meer papieren frank bijmaken om het bestuur van het land te kunnen betalen.
Dat daalde op zijn beurt; men moest weer bijmaken, en zo kwam er meer en meer « inflation » of overdreven omloop van papieren geld.
Maar moest een einde aan komen of onze frank ging geheel teniet, gelijk de Duitse mark.
De huidige regering heeft gedaan wat de vorige regering reeds hadden moeten doen, door de « stabilisatie » van den frank — dat is door vast te stellen welke de eigenlijke waarde is van den frank in goud- of wereldwaarde, aan welke hij door de Nationale Bank zal uitbetaald worden.
Immers, onze papieren frank is geen frank; hij is maar 25 centiem of nog niet.
Maar zonder « stabilisatie » zou 't nog erger zijn — onze frank zou tot zero gedaald zijn.
Aangezien onze nieuwe frank, of goudfrank, zijn gewaarborgde, echte en vaste waarde zal hebben dat hij 100 centiem zal waard zijn, in plaats van maar 25, zullen we niet zo veel franken in omloop moeten hebben, om dezelfde som te betalen.
Men zal dus onze huidige frank — welke we blik-franken hebben genoemd — intrekken en vervangen door goudfrank; dan zal het getal franken maar het vierde deel zo groot moeten zijn als het nu is; de overdre-

ven omloop van papieren geld zal dus net drie vierden verminderen.
« De « stabilisatie » is bevonden als het enige middel om ons land voor grotere rampen te behoeden.
Er zijn menschen die vrees koesteren maar ze weten niets beters aan te duiden.
Laat ons dus de zaak nemen zoals ze is; 't is niet de eerste maal dat ons zulks overkomt, tengevolge van den oorlog.
Het is na 1915, na den slag van Waterloo, hetzelfde geweest en in eger mate, en we hebben ons prachtig door de moeilijkheden weten te werken.
Wat ze dan gekonnen hebben, kunnen we nog!

Betalen, Taksen, Opslag.

Deze drie woorden staan met gouden letters in 't woordenboek van ons democratisch gouvernement. Stelt zij eenen aardappel of eenen wortel voor net venster om een knuitje te verdienen betalen. Zendt zij per spoor een pakje of een kistje, men spreekt u van opslag.
Houdt zij herberg, of verkoopt zij brood, 't is minner en altijd lasten, opslag en taksen. Als kleine neringdoener, geeft hij bezigheid aan den werkmán, men spreekt u van taksen.
Heeft zij een huisje met een vensterken, onmisbaar voor den adem te halen... betalen.
Gebruikt zij drijfkracht, hoe gering ook om uw brood te winnen, 't zijn steeds taksen. Eet, drinkt zij, kleedt zij u, werkmán of kleine burger, altijd... opslag en taksen.
Betaaldt zij uwe brandverzekering, zij betaaldt ook uw deel in de laatste gestelde... taksen, of uwe verzekering voor de werkongevallen, steeds wordt zij gepremd tot betalen van taksen. Wendt u naar den post, voor 't verzenden van eenen brief... opslag.
Wilt zij 'nen prijs met uwe duiven... taksen.
Wilt zij eenen verandering doen aan uw huis langs den kant der straat... betalen.
Hebt zij een erfenis te trekken, dat kunnen die mannen niet verdragen en... vijf dubbel taksen.
Zijt zij aan een Openbaar Bestuur en krijgt zij een benoeming... betalen.
Koopt zij na 1 April een pakje tabak, een brood of 'nen demi... altijd opslag, tengevolge van de hooge taksen.
En voor de kiezingen beloofden de socia-len aan burger en werkmán dat zij de belastingen niet zouden vermeerderd hebben, dat zij de belastingen zouden hebben afgeschaft.
En zij vooral, herbergiers, hebt zij die roode democraten nog niet bedankt voor de verhoging van contributie, die zij u weer al op den nek geschoven hebben.
Nog eenige maanden schaden ons van de Gemeentekiezingen. Die democraten-volksgezinden, zullen u weer komen paaien met schoone beloften, stemt zij er voor, dan betaalt zij toekomende jaar 't dubbel. Stemt zij voor die mannen, dan keurt zij al die lasten goed. Middestanders, burgers, die mijnheeren aanschouwen u als slecht volk, als een ras dat nog goed is om te betalen, in afwachting dat men u het leven onmogelijk maakt.
Weg met al die schijnheilige volksbedriegers! 't is zo.

BUITENLAND.

DUITSCHLAND.
De gevolgen van den Oorlog. — De gevolgen van den achteruitgang van het geboortecijfer in den oorlog, beginnen zich in de landen, die aan den oorlog hebben deelgenomen, reeds te laten gevoelen.
Dit is vooral het geval in Duitschland, waar het geboortecijfer van jongens van het jaar 1914 tot 1917 van 934.200 (1914) tot 471.300 1917 gedaald is. Tot 1920 steeg het weer tot 927.400. Na dien is weer een achteruitgang ingetreden, zoodat het aantal dezer geboorten in 1924 nog slechts 656.300 bedroeg.
Volgens statistieke berekeningen zal het gebrek aan 14 jarige jongens in Duitschland in de jaren 1927-34 zeer groot zijn, d. w. z. het zal tot het jaar 1931 sterk toenemen en dan tot het jaar 1934 weer tot het peil van 1927 dalen.
Voor de afzonderlijke jaren zijn, na aftrek van het aantal gestorven jongens, de cijfers van veertienjarige jongens als volgt: 1927 — 724.000; 1928 — 702.000; 1929 — 622.000; 1930 — 400.000; 1931 — 351.000; 1932 — 368.000; 1933 — 536.000 en 1934 — 670.000.
Een blad zegt, in verband met deze cijfers dat het de taak van de vakvereenigingen moet zijn, van den nood, dien het uitbreiden der mindere arbeid door de school ontslag en arbeidskrachten veroorzaakt, voor de jeugd een deugd te maken. De voorwaarden, waaronder het opnemen der leerlingen in de verschillende ambachten geschiedt, behoeven sinds lang hervorming.
Die noodzakelijke hervormingen zijn niet eerder te verwachten, dan wanneer zij dringend noodig zijn.
De leertijd is in vele gevallen op geheel andere gronden vastgesteld dan den voor de opleiding tot gezelfde hulpkracht noodig tijd. Een leertijd van vier jaren is veel te lang, daar immers de opleiding met den leertijd afgesloten is.
Het zoogenaamde kostgeld is gewoonlijk zoo karig, dat het voor de meeste ouders, vooral in groote gezinnen, onmogelijk is, hun jongens te laten opliciden. Kortom, de voorwaarden dienen voor de ouders gunstiger te worden, in dit opzicht is een achteruitgang van het tot dusver te groote aanbod zelfs wenschelijk. Bovendien heeft een tegenwoordig reeds in zooverre plaats, dat der jeugd de kazernejen bespaard blijven.

— Een monster. — In de Duitse gemeente Langenau is een ijsjouwende misland speeld. Een werkmán, die in slechte verstandhouding leefde met zijn schoonmoeder, heeft deze met een karnes doodgeslagen. Na die misdand zagde het monster zijn slachtoffer handlen en voeten ten af en stak deze in twee zakken. Terwijl hij met dat akelig werk bezig was, kwam de politie die hem aanhiel.
— Lastige Hongerkunstenaar. — TWIST MET EEN MANAGER. — De strijd om het kampioenschap in het vasten duur voort en is rijk aan incidenten. Nadat einde der vorige week een mislading, die op heimelijke wijze bleek te worden gevoerd, te Leipzig was ontmaskerd en denzelfden dag te Berlijn heijf werd gevochten tusschen voor- en tegenstanders van een anderen hongerkunstenaar, gebeurde er naden een tot nog toe ongekend incident in dezen strijd. De Berlijnsche hongerkunstenaar was reeds iemand neergezet, die bezig was een glas sodawater te drinken. Guy begon de keerde der medalie te zien.
De reis naar Fauresmith ging nog met meer moeilijkheden gepaard. Een lichte cabriolet, voor voorhistorisch maaksel en al zooveel van ressort voorzien als hij van nieuws over den moord op Montague Newitt, voorde hem herwaarts.
't Was een ellendige reis.
Eindelijk na eene sombere en akelige woestijn getrokken te zijn, hielden zij op den top eens heuvels, boven eene diepe vallei stil. Een dikke nevel hing over het plein.
Doer woos er met zijne zweep naar toe. — Da is het, daar onder, zegde hij op aanmoedigenden toon; daar beneden zijn de diamantmijnen. Dooitspan ligt voor u!
Guy bromde iets binnensmonds. Dat was hier voorzeeker het Paradys zijner droomen niet!
Met dezelfde snelheid daalden zij den heuvel af en vlogen de ellendige stad binnen.
Overal lagen groote hoopen roode aards opengestapeld, door een warm windje opgevoerd, dwarsde het stof naar boven en maakte de lucht droog en stuur.
Toen zij binnen Dooitspan kwamen, maakte het roode stof het zoo bont dat Guy nauwelijks eenige stappen ver kon zien. Hunne kleedren om hun aangezicht waren met eene dikke laag stof bedekt. Die roode nevel doordrong alles; hunne oogen, nunnne neusgaten, hunne ooren, hun mond, alles — Zand was het dat zij inademen!
En dat waren de diamantvelden!
Eindelijk hield de voerman stil voor een hut die wat langer en breder was dan de andere, maar die er in geen deel aangekomen en aantrekkelijker uitzag.
Het hotel, zegde hij.
Guy sprong uit het ruitje en trad binnen; tot dat hij zich eene hut en een zeker deel gronds aangekoest had, wilde hij trachten zich hier in het hotel een onderkomen te verschaffen.
In diepte der eerste plaats waar hij bin-

naar Wallmann, die sinds 31 dagen vaste en wiens specialiteit daarin bestond, dat hij een paar maal toespraken tot het publiek hield, had er namelijk onverwachts ten gevolge van een verschil van mening met zijne manager genoeg van, traptte een glazen ruit in en ging er van door. Hoewel hij ruim vier weken niet had gespeet, was hij nog vrij goed te been en toen zijn vrienden een ruitje wilden halen, vond hij zulks overbodig. De manager riep de hulp der politie in, maar deze meende geen actie te hebben handelend op te treden. Wallmann is vast besloten verder te vasten. Hij is thans op zoek naar een ander lokaal, waar hij zich door het publiek zal kunnen laten bewonderen.
Het record Jolly wordt intusschen ernstig bedreigd. De vrienden Fastely en Henry, die samen eijgens in het Noorden vasten, zijn thans al sinds 30 dagen opgesloten en maken het vrij goed. Zij zijn er vast van overtuigd het record van Jolly te zullen verbeteren.

AMERIKA.
Het einde van een general. — General Sacha von Stackelberg, die het bevel voerde over een Russische legerafdeeling binst den grooten oorlog, was naar Amerika uitgevonden en na er kennis gekregen met een rijke weuwte te New-York. Dees daer beschuldigde de weuwte hem voor onsever 2 miljoen frank teis ten naren nadeel ontvremd te hebben, en zij legde eene klacht neer. Voortziet van een annuities-manduaat kwam de politie zien aankomen in het kroesvelt-lot, waar de general eene kamer betrok. De kas deed zelf open, verontschuldigde zich niet orentelijk genog gekleed te zijn, verzocht de agenten een poosje te wachten en gaf hun sigaretten te rooken. Hij zelf keerde terug in zijn ogenkammer en keerde tien minuten later weer, onverschuldig gekleed. Hij groette de delectieven zeer hofdelijk, liet zich in een eluizel zakken en stak een sigaret op. Maar een oogenblik later verwoos de glimlach, zijn oogenblik viel en de sigaret ontsnapte zijn lippen, terwijl zijn mond krampsachtig vertrok. De agenten vroegen hem of zij een geneesheer moesten ontvreden, doch hij antwoordde: — Het is nuttelooz, ik zal doot zijn voor zijn aankomst, ik heb stryctien ingenomen. — Intersuaud hij bezweek een poosje later.
ENGELAND.
Amerikaansche zondring overleden. — EEN GEBELMIDDIG GEVAL. — Op zijn jaacht nabij Wivenhoe is een 70 jarige Amerikaanse zondring overleden. een ongetuud millionaire, M. Bayard Brow, die 40 jaar geleden met zijn zoon in Engeland is gekomen en daar tot zijn doot op de plaats gebleven is, waar hij toen aankerde.
Het jaacht werd steeds onder storm geouwen en de wacht moest voortdurend dienst doen.
Het geheim van den ouden eremijt is niet opgehelderd geworden. Alle dagen, om 4 uur 's namiddags, ging hij op het dek staan en tuurde een tijd lang naar de onmenigheid der zee, als wachtte hij op iets.
Zijne twee zusters die over eenige jaren bijzonder uit Amerika toegekomen waren om hem te bezoeken, werden niet eens op het jaacht toegelaten.
— Een Engelse Salomo. — De politierechter van Marylebone, Engeland, had dezer dagen te beslissen inzake de voogdij over een vierjarige meisje. Haar vader eisch-

te op grond ener in 1922 getroffen overkomst het kind van de moeder op en wilde het aan de pleegmoeder geven, bij wie het tevoren ook geweest was. Volgens hem had de moeder het kind verwaarloosd.
De magistraat liet het kind eerst aan de der zitting verschijnen pleegmoeder in de armen geven. De kleine schreuwde moord en brand en spartelde tegen in weerwil van de kussen en lieve woordjes der vrouw.
— Dat is voldoende voor mij, verklaarde de moderne Salomo. Laat het kind nu naar zijn moeder gaan.
De kleine snelde op haar moeder toe, nestelde zich in haar armen, hield op met sikken en glimlachte weldra. Waarop de wijze rechter gelastte dat het kind bij zijn moeder moest blijven.
Dit was de eerste zaak op grond van de nieuwe Britsche voogdijwet. De rechter volgde er een kritische beschouwing aan toe op de nieuwe wet, die aan de magistraat nieuwe moeilijkheden berokkende en buitengewoon vaag was; zij zegde zelfs niet uitdrukkelijk dat vaders eeniglerlei recht op hun kinderen hadden! Ofsehoon dit toch wel de bedoeling schijnt te zijn, daar de wet spreekt van gelijke rechten der ouders.

FRANKRIJK.
Een akelig Paaschgeschenk. — Meijffer Juliana Hastra, een jonge Canadeesche kunstzangeres, die Buenos-Ayres bewoont, docht te Parijs vertoefde voor eenigen tijd, was in een hotel van den linksoever afgestapt en ontving over eenige dagen een zending, bevattende een chocolade Paaschichtrecht versierd met rose linten en strikken.
Dat lieve geschenk werd haar — volgens zij meende — toegezonden door een harer vrienden, een jonge Japaneesche, genaamd Van Hong Lue, die na eene reis door Indië, eenige dagen in de hoofdstad kwam doorblijven.
Mej. Hastra, denkende dat hare vriendin reeds was aangekomen en blijde over het geschenk nam zich voor het Paaschicht te verdelgen met hare vriendin die zij op een feestje had uitgenodigd in een Italiaansche restaurant der rue Vavin.
Zij 't eindigen van het feestje werd het ei toevorstouwd aan een der deelnemers, heer B. mark Biggatt, die het brak. Lue kwam een met wit ingepakt doosje te voorschijn en Mej. Hastra was ten eerste gevelen om de lieve attentie van hare vriendin, want zeker bevatte het doosje een geschenk.
Maar wanneer de doos geopend was ontsnapte er een dozijn Aziatische kakkerlakken uit die een verschrikkeliken stank verspreiden en eene kleine scorpioen die de jult in den vinger beet.
Klaecht is ingediend over deze onaangename grap en de politie bemint zich met de zaak. Juffer Hastra heeft ook aanstonds doen aankomen dat hier geen kwestie zijn kan van hare Japaneesche vriendin, die tot iets dergelijks niet in staat is.

— Een oude toren ingesloot te Toulouse. — TWE E DOODEN. — TALRIJKE GEKWETSTEN. — Te Toulouse is de hooge toren van La Dalbade, een historische kerk uit de 16e eeuw, ingesloot.
Ten 3 n. 15 's nachts viel de 83 meter hooge toren van de kerk van Dalbade in. Een deel van de kerk werd mede vernield en drie omringende huizen werden onder de puinen bedolven.
De bewoners der wijk Dalbade werden uit hunne nachtrust opgeschrikt door een geluid als van een ratelende dondersdag; onmiddellijk daarop weerklonk een tweede slag, die werd opgevolgd door een geweldigen schok, die de huizen der wijk trillen deed. In een stofwolk storte de schoone toren met ratelend geluid tot puin.
Weldra stegen van uit de puinen hulp-en klaagkreten op en werd gekermd door dezen die zwaar getroffen waren, en zij die bekleed zaten onder de steenen hielden om verlost te worden. Drie huizen werden door de vracht steenen in puin herschepen, de inwoners, in hunnen slaap verpast, lagen hulpeloos, als levend bedolven.
De pompiers snelde ter plaatse en alles werd in het werk gesteld om de verongelukten ter hulp te komen. Priesters snelden eveneens op de plaats der ramp en menige gewestte, wachtend op hulp, ontving de laatste troostmiddelen onder Moeder de II. Kerke.
Ten 6 u. 3 kwakten de pompiers eria het bewustloos lichaam op te graven van Mev. Marguerite Donnat, 35 jaren oud, bakkersvrouw, die evenals haar man onder puinen werd bedolven. De bakker was op het oogenblik der ramp met twee gasten de oven aan 't aansteken. De ongelukkige vrouw had opgehouden te leven.
Wijl de reddingswerken zeer voorzichtig werden voortgezet, klonk van uit de diepte, onder een hoop steenen, hout en verwrongen ijzer, een klaagstem: « Daar was een levende man. Rond 7 u. 25 werd een der gasten van den bakker uit het puin opgehaald. Zoodra hij boven was, viel hij in zwijn en werd onmiddellijk naar het gasthuis overgebracht.
Heel voorzichtig wordt er in den morgen in de kerk binnengetreden. Verwoesting; kanstwerken vernield; outdoors in puin; de 21 klokken van den beiaard... aan scherven! De groote klok, 2000 kilos zwaar, aan stukken. De predikstoel, nog een kunstwerk ligt verwrongen en gebroken, tusschen steenen en gruis.
Het gerecht heeft zich met de zaak onmiddellijk bezig gehouden en een eerste onderzoek ingesteld.
Rond den middag werd de tweede bakkersknecht boven gehaald; een wuunng natien, de bakker zelf, doch deze was doot.
Het getal dooden belooft thans twee: Heer en Mme Donat; de gekwetsten: De zoon Donat, 13 jaar oud, oorlogsinvalide; Marcelle Izar, 16 jaar oud, dochter van Mev. Donat; Mme Lucie Bonneval en haar man Jules Bonneval, die met gebroken been werd opgenomen. Deze was bij de ramp, onmiddellijk uit het venster zijner slaapkamer gesprongen; Clovis Bonnevas, 20 jaar oud; Heer en Mme Saint-Agne. Deze laatste is vrij erg gesteld.
De reddingswerken worden onverpoosd voortgezet.

TSCHECO-SLOWAKJE.
Vijf menschen vermoord om 4000 kroenen. — In den afgelopen nacht heeft te Rokenoord, nabij de Eger, een afschuwelijke roofmoord plaats gehad. Een landbouwer had dezer dagen een os verkocht voor 4000 Tschechische kroenen. Het geld bewaarde hij op zich in huis en hiervan heeft waarschijnlijk iemand kennis gekregen. Tusschen twaalf en drie uur overviel deze de slapende familieleden en vermoordde met een bijl. het 12 jarige zontje, Isodore, het doctertje, Anna, alsmede een 25 jarige dienstmeid.
De landbouwer zelf, zijn vrouw en het 7 jarige zontje Jozef werden gewond, waarvan vader en zoon levensgevaarlijk, terwijl men hoopt de vrouw in het leven te behouden.
Een 12 jarig zontje, Kasper, had zich ontdekker was van een nieuw en rijk Kimberley.
Maar terwijl Granville Klemscott, over van geluk en ontroering, zijnen vond ontzocht met het kleine vergrootglas dat hij uit Engeland medegebracht had, werd hij plotseling uit zijne zoete droomerjen gewekt, door de ruwe trikkende stem van eenen neger, die dicht bij hem post gevat had, en die hem op zijn Afrikaansch, maar toch in lamelijk goed verstaanbaar Engelsch, het woord toestuurde.
— Hallo! eh! witte man, wat doet gij hier? Gij zijt naar Barolong gekomen om diamanten te zoeken, niet waar?
Granville keerde zich levendig om.
Een naakte kloekgebouwde neger stond aan zijne zijde en lachte met het kaitje dat hij eenvoudig een steen, zegde de Engelschman, terwijl hij dien zoo onverschillig mogelijk in den zak stak; zijne nieuwe kennis hield in de linkerhand eene lange lans en zag er een dier kerels uit, waarmede men niet strafloosloos den spot drijft.
— Ah! 't is een steen, mijnheer de Europeaan, antwoordde de Barolong grinnikend, en terzelfdertijd stak hij gebiedend de hand uit; doe mij het vermaak den steen aan mij te geven. Woning Khaatsua laat niet toe in zijnen Staat Barolong, diamanten te zoeken.
Granville trachtte te onderhandelen maar zijne pogingen tot fleemertj bleven zonder goeden utval. De zwarte inbooring was hier de overste.
— Geef mij dien steen, mijn vriend, zegde hij op dreigenden toon, terwijl hij weder de hand uitstak, of ik zal u met mijne lans doorsteken, hoort ge!
De neger, die niet anders deed dan de wetten zijns konings uitvoeren, werd meer en meer dreigend.
Deze grond behoort koning Khaatsua, zegde hij in gransschop. En al de diamanten die men er vindt, behooren aan koning Khaatsua. Geef hem mij weder; geen diefstal Greene deuren. (Wordt vervolgd.)

ENGELWERK van «DE POSTRIJDER».

DE Erfgenamen van Tilgate

NAAR HET ENGELSCH
van
GRANT ALLEN

Elma nam al bevend Cyriel's hand in de hare. Zij verstond dat de tijd om voorbehoudingen te maken sinds lang voorbij was.
— Cyriel, zegde zij vastherden — 't was de eerste maal dat zij hem met zijnen voornaam noemde — van het begin af wist ik dat gij onschuldig waart; en om dezelfde reden weet ik ook dat Guy, alhoewel alles hem schijnt te belasten, niet plichtiger is dan gij. Ik heb betrouwen in u en dus ook in hem. Geen oogenblik heb ik aan uw oeder onschuld getwijfeld.
Cyriel hield hare hand in de zijne en bracht haar teederlijk aan zijne lippen.
Met hare hand in de zijne bleef Elma twee of drie minuten stilzittend staan. Dan herhaalde zij geheel stil:
— Neen, Guy heeft dat niet gedaan. Maar waarom is hij gevlucht. Dat versta ik niet. 't Is het enig punt dat het voorval zoo vreeslijk en geheimzinnig maakt.
— Elma, antwoordde Cyriel, ik heb vertrouwen in Guy. Ik geloof dat ik mijn eigen ken en denk ook mijnen broeder genoegzaam te kennen om te mogen bevestigen dat niet een van ons beiden in staat is eene misdad te begaan. Dat hij soms zwak is moet ik bekennen; zijn wil moet machteloos geweest zijn in vergelijking met de magnetische kracht van Newitt. Maar als ik dat ontdunderingraheim ophelderen wil, als ik mij afvraag waarom hij, alhoewel onschuldig, gevlucht is, dan beken ik dat mijn vertrouwen aan het wankelen geraakt, dan beef ik. Hij moet de zaak in de dagbladen gelezen hebben, hij moet gezien hebben dat ik beschuldigd werd. Waarom laat hij mij in zijne plaats dien last dragen? Waarom smelt hij mij niet te mijner hulp?
Het wonderbaar instinkt van Elma gaf het antwoord. Hare blikken schoten stralen:
— Hij heeft niets in de dagbladen gelezen, bevestigde zij, en dat is de reden waarom hij niet komt. Mijne overtuiging is onwankelbaar, Cyriel, en ik ga u zeggen waarom. Ik weet niet alleen dat Guy onplechtig is, maar ik ken ook den schuldigde. De man die Montague Newitt gedood heeft is — waarom zou ik het niet zeggen — is M. Gilbert Gildersleeve.
Cyriel sprong achteruit van verbazing.
— O! Elma, waarom dankt gij dat? riep hij uit, welke redenen moogt gij hebben om aldus te spreken?
— Geene, maar toch weet ik het. Ik heb in zijne oogen gelezen. Een oogslag op hem was genoeg om er mij van te overtuigen. Maar tot hertoe is de kennis van ons zunder waarde. Wij moeten trachten de feiten te ontdekken en bepaald vast te stellen. Ja, ik heb hem in de oogen gekoken en dat is voor mij voldoende geweest; en hij ook heeft het gezien. Hij weet dat ik alles ontdek heb.
Cyriel kon onmogelijk eene beweging van ontsteltenis onderdrukken.
— Elma, zegde hij langzaam, ik heb vertrouwen in Guy, maar ik kan toch niet alles geloooven van gij daar zegt. Uwe verbeelding leidt u te ver. In uwe drift om mijnen broeder te redden, beschuldigt gij een anderen onplechtige, en dit zonder de minste bewijzen. Ik ben er van overtuigd dat M. Gildersleeve zoowel als Guy onbekwaam is dergelijke misdad te begaan.
— Daarvan ben ik ook overtuigd, maar toch ben ik zeker dat hij zo begaan heeft.

Mischien is het onverwist geschied, misschien werd hij meegeslept door een alles overheerschend gevoel; maar zeker is het loch dat hij den moord gedaan heeft. Wat men mij ook zeggen moe, niets ter wereld zal bekwaam zijn mij te overtuigen dat het niet is zoals ik zeg.
XXX.
De reis naar de Kaap was lang en indrukwekkend. Gedurende de overvaart maakte Guy zich zijne vrienden en sprak bijna noot met zijne reisgezellen. De gedachte dat Granville Klemscotte hem den eersten avond zijner inscheping herkend had, liet hem geen oogenblik rust. Hij aanzag zich als een echte balling. Overal en altijd trachtte hij als Klemscott's beschuldigende blik te vermijden.
Zijde aan zijde reisden zij van Plymouth tot aan « De Kaap », zonder het minste woord tot elkander te spreken, en 't was voor Guy eene ware verlichting, op den dag hunner ontscheping te Port-Elizabeth, te mogen denken dat hij van de tegenwoordigheid van dien Klemscott ging verlost worden.
Door hij niet veel geld te vertoren had, besloot hij in de steden der zekusten geen tijd te verliezen, en zich zoo spoedig mogelijk naar Kimberley te begiven.
Daar de ijzernen weg niet verder dan tot Graham ging, was Guy gedwongen zijde naar de binnenlanden van Zuid-Afrika te laten voeren in een ellendig tweewielig ruitje met vier kleine paardjes gespannen; hotsend en botsend, over heuvelen en dalen, langs onzekere wegen en half wilde bosschen steurde zij hem naar het onzekende doel.
Dagen en nachten ging het kleine ruitje langs nauwelijks gebaande wegen, door eigenaardige dorpen met huizen die groendeels uit wit hout vervaardigd waren.
Cradoch, Middleburg, Coleberg en andere hadden zij reeds achter den rug; na de rivier Oranje overgestoken te zijn, kwamen zij in den « Vrijen Staat » en hielden stil in de groote straat van Philippolis.

De plaats had een akelig uitzicht. Guy begon de keerde der medalie te zien.
De reis naar Fauresmith ging nog met meer moeilijkheden gepaard. Een lichte cabriolet, voor voorhistorisch maaksel en al zooveel van ressort voorzien als hij van nieuws over den moord op Montague Newitt, voorde hem herwaarts.
't Was een ellendige reis.
Eindelijk na eene sombere en akelige woestijn getrokken te zijn, hielden zij op den top eens heuvels, boven eene diepe vallei stil. Een dikke nevel hing over het plein.
Doer woos er met zijne zweep naar toe. — Da is het, daar onder, zegde hij op aanmoedigenden toon; daar beneden zijn de diamantmijnen. Dooitspan ligt voor u!
Guy bromde iets binnensmonds. Dat was hier voorzeeker het Paradys zijner droomen niet!
Met dezelfde snelheid daalden zij den heuvel af en vlogen de ellendige stad binnen.
Overal lagen groote hoopen roode aards opengestapeld, door een warm windje opgevoerd, dwarsde het stof naar boven en maakte de lucht droog en stuur.
Toen zij binnen Dooitspan kwamen, maakte het roode stof het zoo bont dat Guy nauwelijks eenige stappen ver kon zien. Hunne kleedren om hun aangezicht waren met eene dikke laag stof bedekt. Die roode nevel doordrong alles; hunne oogen, nunnne neusgaten, hunne ooren, hun mond, alles — Zand was het dat zij inademen!
En dat waren de diamantvelden!
Eindelijk hield de voerman stil voor een hut die wat langer en breder was dan de andere, maar die er in geen deel aangekomen en aantrekkelijker uitzag.
Het hotel, zegde hij.
Guy sprong uit het ruitje en trad binnen; tot dat hij zich eene hut en een zeker deel gronds aangekoest had, wilde hij trachten zich hier in het hotel een onderkomen te verschaffen.
In diepte der eerste plaats waar hij bin-

naar Wallmann, die sinds 31 dagen vaste en wiens specialiteit daarin bestond, dat hij een paar maal toespraken tot het publiek hield, had er namelijk onverwachts ten gevolge van een verschil van mening met zijne manager genoeg van, traptte een glazen ruit in en ging er van door. Hoewel hij ruim vier weken niet had gespeet, was hij nog vrij goed te been en toen zijn vrienden een ruitje wilden halen, vond hij zulks overbodig. De manager riep de hulp der politie in, maar deze meende geen actie te hebben handelend op te treden. Wallmann is vast besloten verder te vasten. Hij is thans op zoek naar een ander lokaal, waar hij zich door het publiek zal kunnen laten bewonderen.
Het record Jolly wordt intusschen ernstig bedreigd. De vrienden Fastely en Henry, die samen eijgens in het Noorden vasten, zijn thans al sinds 30 dagen opgesloten en maken het vrij goed. Zij zijn er vast van overtuigd het record van Jolly te zullen verbeteren.

te op grond ener in 1922 getroffen overkomst het kind van de moeder op en wilde het aan de pleegmoeder geven, bij wie het tevoren ook geweest was. Volgens hem had de moeder het kind verwaarloosd.
De magistraat liet het kind eerst aan de der zitting verschijnen pleegmoeder in de armen geven. De kleine schreuwde moord en brand en spartelde tegen in weerwil van de kussen en lieve woordjes der vrouw.
— Dat is voldoende voor mij, verklaarde de moderne Salomo. Laat het kind nu naar zijn moeder gaan.
De kleine snelde op haar moeder toe, nestelde zich in haar armen, hield op met sikken en glimlachte weldra. Waarop de wijze rechter gelastte dat het kind bij zijn moeder moest blijven.
Dit was de eerste zaak op grond van de nieuwe Britsche voogdijwet. De rechter volgde er een kritische beschouwing aan toe op de nieuwe wet, die aan de magistraat nieuwe moeilijkheden berokkende en buitengewoon vaag was; zij zegde zelfs niet uitdrukkelijk dat vaders eeniglerlei recht op hun kinderen hadden! Ofsehoon dit toch wel de bedoeling schijnt te zijn, daar de wet spreekt van gelijke rechten der ouders.

FRANKRIJK.
Een akelig Paaschgeschenk. — Meijffer Juliana Hastra, een jonge Canadeesche kunstzangeres, die Buenos-Ayres bewoont, docht te Parijs vertoefde voor eenigen tijd, was in een hotel van den linksoever afgestapt en ontving over eenige dagen een zending, bevattende een chocolade Paaschichtrecht versierd met rose linten en strikken.
Dat lieve geschenk werd haar — volgens zij meende — toegezonden door een harer vrienden, een jonge Japaneesche, genaamd Van Hong Lue, die na eene reis door Indië, eenige dagen in de hoofdstad kwam doorblijven.
Mej. Hastra, denkende dat hare vriendin reeds was aangekomen en blijde over het geschenk nam zich voor het Paaschicht te verdelgen met hare vriendin die zij op een feestje had uitgenodigd in een Italiaansche restaurant der rue Vavin.
Zij 't eindigen van het feestje werd het ei toevorstouwd aan een der deelnemers, heer B. mark Biggatt, die het brak. Lue kwam een met wit ingepakt doosje te voorschijn en Mej. Hastra was ten eerste gevelen om de lieve attentie van hare vriendin, want zeker bevatte het doosje een geschenk.
Maar wanneer de doos geopend was ontsnapte er een dozijn Aziatische kakkerlakken uit die een verschrikkeliken stank verspreiden en eene kleine scorpioen die de jult in den vinger beet.
Klaecht is ingediend over deze onaangename grap en de politie bemint zich met de zaak. Juffer Hastra heeft ook aanstonds doen aankomen dat hier geen kwestie zijn kan van hare Japaneesche vriendin, die tot iets dergelijks niet in staat is.